

És el CNI, estúpid!

written by Guerau de la Pica | 23 d'agost de 2017

Manllevo i adapto el famós exabrupte de Bill Clinton per mirar de fer reaccionar a la gent de la CUP abans que no sigui massa tard. M'explico.

Creure que a Catalunya o a Barcelona hi ha o no massa turistes, si les institucions fan o no el que toca, discutir el model turístic que volem (incloent-hi l'absència de turisme) etc. són opinions perfectament legítimes que cal respectar sempre. Però defensar-les, posar-les sobre la taula, oposar-s'hi o el verb que toqui, espantant els viatgers d'un autobús, punxant rodes o posant silicona als panys, no. No ho és perquè això és usar la violència –de baixa intensitat, però violència– i això no és admissible en democràcia.

Tanmateix no és aquest el problema principal ara mateix. El problema és que aquestes “accions” han donat l'excusa perfecta als espanyols i als seus sipais per confirmar les seves tesis mentideres, parlar de *kale borroka*, criminalitzar l'independentisme i acusar-lo de sectari, violent, intolerant i antidemocràtic.

I el més greu és que no és la primera vegada que des de la CUP o sectors propers o afiliats posen pals a les rodes de la independència. Recordem que va ser la CUP qui, la mateixa nit del 27S, es va despenjar amb que no hi havia una majoria suficient, malmetent així un magnífic resultat. I recordem la no-investidura d'Artur Mas: va anar d'un pèl que no se n'anés tot en orris i només el sacrifici de l'interessat ho va evitar. I quan semblava que ja s'havia reconduït la situació i al capdavant hi havia gent amb seny i sentit polític, han vingut la *performance* davant les seues del PP i ara això del turisme.

Fins aquí les dades objectives. Ara l'opinió: tants errors

estratègics, no us fan una mica de pudor de socarrim? A mi sí. Deixeu-me dir-ho clar: el CNI està fent una gran feina.

Que Espanya no s'està de res per anar contra la independència és una obvietat; i en aquestes circumstàncies infiltrar-se en una organització que es troba en una posició decisiva, és de manual. Probablement també ho han fet amb JxS i/o els partits i grups que li donen suport, amb poc èxit pel que sembla; però en una organització de tipus assembleari, ideològicament radical i amb una estructura on els càrrecs s'han de renovar ràpidament, no és una tasca especialment difícil. Seria bo, per tant, que la gent de la CUP, a qui crec sincerament compromesos amb la independència, comencessin a palpar-se la roba i veure si porten algun gep estrany.

Amb intenció d'ajudar en aquesta tasca vital, ofereixo algunes idees bàsiques sobre tècniques d'infiltració per si poden ser útils. Cal tenir en compte que calen quatre tipus de persones: professionals, extorsionats, comprats i entabanats. Com detectar-los?

Els professionals són pocs, i molt ben entrenats per passar desapercebuts. Sovint, quan se'n descobreix algun, tothom diu "aquest? no ho hauria dit mai!" Solen ser discrets, saben col·locar-se ràpidament en llocs decisius, no necessàriament dins dels òrgans formals de direcció, però sí des d'on puguin influir sense que es noti. Sempre tenen temps disponible i saben com trobar diners per finançar segons quines coses –per a d'altres, no– i sovint deixen que siguin altres qui s'apunten els seus "mèrits". En el cas de la CUP, a més, hi ha un indicatiu interessant: tots o la gran majoria s'hi han apuntat després de l'11S del 2014.

Els extorsionats són gent que té alguna cosa per amagar –usualment dit "un mort que té amagat a l'armari"– i com que el té amagat no se sap que el té. Atenció: allò que tenen per amagar no ha de ser necessàriament res especialment greu ni vergonyós vist des del punt de vista de qui ho mira: n'hi ha

prou que ho sigui per al mateix interessat; segurament a la CUP no siguin aplicables, però homosexualitat i infidelitats conjugals són dos motius clàssics. Per la seva naturalesa, aquest grup sol ser relativament reduït, però són disciplinats amb els professionals i tan eficients com poden. Ara bé, per poc que creguin en allò que defensa l'organització, se senten traïdors i per això actuen a contracor i normalment se'ls veu amargats, tristos. No és inhabitual algun suïcidi. En canvi, si per convenciment, per cansament o pel que sigui, decideixen que és pitjor el que fan que el que els pot passar, són molt valuosos per detectar els professionals o fins i tot fer d'agents dobles. Per tant, si se'n troba algun hi ha dues possibilitats: tractar-lo amb comprensió i treure importància al seu "mort de l'armari" o bé extorsionar-lo també; en qualsevol cas és important ajudar-lo a fer el pas.

Els comprats són gent que actua a canvi d'alguna cosa. Pot ser un favor rebut o la promesa d'un favor futur, favors que poden ser de moltes menes. La gent no es mou només per diners: també per vanitat o per poder (o per la sensació que se'n té). I el pagament pot ser, objectivament, molt petit: aconseguir-te un telèfon, un petit préstec, treure't d'un mal pas, haver-te presentat algú, una gestió... Especialment interessants són les gestions fetes davant d'organismes que depenen de l'Estat: seguretat social, policia, hisenda... Naturalment, com més gran és el favor (tal com el percep qui el rep) més gran ha de ser el pagament. Sovint els d'aquest grup acaben passant al dels extorsionats, quan decideixen que ja han pagat de sobres el favor i aleshores se'ls recorda la realitat: el pagament del favor és el seu mort de l'armari.

Finalment hi ha els entabanats, també anomenats "tontos útils". És de llarg el grup més nombrós dels quatre i el que normalment acaba pagant els plats trencats. Sol ser gent entusiasta i impulsiva, fàcil de convèncer i d'indignar, sovint amb poca formació i menys capacitat d'anàlisi però disposada a l'acció, a "fer el que calgui" per la causa. Això

fa que sigui més fàcil incorporar-hi gent jove, però no és estrany trobar-s'hi "vells lluitadors" amb tota una vida dedicada a la causa, ara en perill perquè "els de dalt" són uns fluixos, uns cagadubtes o directament uns traïdors. Actuen disciplinadament seguint un líder més o menys carismàtic, o fins i tot encara que no ho sigui: la frase "doctors té l'Església que en saben més que jo" o el "centralisme democràtic" són dos exemples de com organitzacions molt diferents han entabanat milions de persones durant anys. De fet, en organitzacions molt ideologitzades (i totes les d'esquerra, per definició, ho són) és fàcil que tothom, en un moment o altre hagi caigut en aquesta categoria; l'important no és, doncs haver-hi estat: l'important és tenir prou pesquis per adonar-se'n i sortir-ne.

Confio que la gent de la CUP que creu sincerament en la independència –que, n'estic convençut, són la gran majoria– prengui consciència del problema que tenen a dins i actuï en conseqüència. No es tracta de desfermar una cacera de bruixes –seria un gravíssim error–, però sí de mirar qui diu què i quan i on ho diu.

I pensar, sobretot pensar per un mateix: l'acció irreflexiva, els lideratges carismàtics i la disciplina per damunt de la reflexió són terreny adobat per a l'acció dels professionals.